

have tilbraget sig Udvalgets Opmærksomhed. Der er for det Første Spørgsmaalet om, hvorvidt det vilde være rigtigt at udvide den nu bestaaende Anstalt ved Bordingborg, eller om det vilde være at foretrække at bygge en ny Anstalt paa et andet Sted. Det er Udvalget bekendt, at der har hævet sig Stemmer for, at man hellere end at udvide den nu bestaaende Anstalt ved Bordingborg skulde bygge en ny mindre Anstalt et Sted i Fyen, navnlig i den Tanke, der at kunne samle sindsyge Patienter saavel fra Fyen som fra det sydlige Sjælland. Dette Spørgsmaal, om det er rigtigt at udvide den bestaaende Anstalt havde vi allerede her ved 1ste Behandling temmelig udførligt under Forhandling, og jeg tillod mig da navnlig at fremhæve, hvilke Fordele der efter min Mening ere forbundne med at udvide den bestaaende Anstalt fremfor at bygge en ny. De Grunde, som ved denne Leilighed bleve anførte, ere senere blevene drøftede af Udvalget, og det er blevet enigt om at slutte sig til den Anstuelse, som Regjeringen har vedkjendt sig, og som under første Behandling her i Thinget blev forsvaret af mig, nemlig at det er rigtigt at udvide den bestaaende Anstalt fremfor at bygge en ny. Hvad særligt angaaer den Tanke at bygge en ny i Fyen, som tillige skulde være bestemt til at optage Patienter fra det sydlige Sjælland, da seer man vel, at dette med Hensyn til Veilængden og Afstanden kunde have visse Fordele, men man skal paa den anden Side gjøre opmærksom paa, at det vil indvikle os i meget bethydelige Vanskeligheder med Hensyn til Udredelsen af de Pengemidler, som ere nødvendige til at bygge en saadan Anstalt; thi det vil jo erindres, at som denne Sag har udviklet sig hos os, er Anstalternes Indretning bleven et provindsielt Anliggende, saaledes at Sjælland har sørget for sig, Distrikterne for sig og Kjøbenhavn for sig. Derfor man nu vilde tænke paa at opføre en ny Anstalt, som skulde omfatte en Deel af Sjælland og en Deel af Distrikterne, vilde man have meget ondt ved at træffe en billig Afgjørelse af, hvorfra Bidragene til en saadant Anstalt skulde komme. Jeg tør sige, at de Vanskeligheder, som derved vilde opstaae, vilde blive ualmindelig besværlige at hæve. Dette har altsaa været

en yderligere Grund for Udvalget til ikke at tillegne sig den nævnte Tanke. Det andet Spørgsmaal, som fortrinsviis har foreligget til Udvalgets Behandling, er Spørgsmaalet om Expropriation. Der blev ved første Behandling af et Medlem her i Thinget reist en stærk Tvivl om, hvorvidt Expropriation i denne Anledning kunde siges at være fuldkommen stemmende med Grundlovens Aand, og jeg og flere andre Medlemmer erkjendte, at det var et Spørgsmaal, som ved denne Leilighed forbrede en meget nøiagtig Overveielse. En saadan er der ogsaa bleven dette Spørgsmaal tildeel i Udvalget; vi have overveiet denne Sag saanøle, vi have kunnet, og jeg maa tilføie, at vi fra den høitagtede Justitsminister have faaet saa omfattende Oplysninger vedrørende denne Sag, som vi kunde ønske. Det er en Sag, som med den største Omhu har været drøftet fra Regjeringens Side i en Række af Aar, og der har været anstillet en Række af Undersøgelser med Hensyn til Båndforholdene i en Udstrækning, som sjældent finder Sted her i Landet i en saadan Anledning, og af de allerkyndigste Mænd. Jeg skal tillade mig at nævne afdøde Professor Forchhammer ved Universitetet, der, som bekendt, havde en ganske speciel Indsigt i Alt, hvad der vedrører Båndforsyningforholdene, og jeg skal endvidere nævne nuværende Stadsingenieur Kolbing her i Kjøbenhavn, som er anerkjendt for her i Landet at være den første Autoritet i disse Sager. Disse Mænd have afgivet Erklæringer i Spørgsmaalet, som have foranlediget, hvad der er foretaget af Regjeringen, idet denne meget villig har rettet sig efter disse Mænds Raad i Sagen. Af de Skridt, som Regjeringen har gjort, deels paa egen Haand, deels ifølge Bevillingen af Rigsdagen gjenem de aarlige Finantslove, har det viist sig, at man har gjort alle de Forsøg, som med Villighed kunde fordres, for at skaffe sig Bånd ved Boringer paa Anstaltens Territorium, og efter i den Henseende at have gjort vistnok endogsaa Mere, end hvad der blev erkjendt for rimeligt af de meest Indsigtsfulde; er man kommen til det Resultat, at det nu maa erkjendes for at være en frugtesløs Bestræbelse, at der ikke er nogen som helst Rimelighed for, at man paa Anstaltens Terrain vil